

Vlaamse Regulator van de
Elektriciteits- en Gasmarkt

Vlaamse Regulator van de Elektriciteits- en Gasmarkt
Publiekrechtelijk vormgegeven extern verzelfstandigd agentschap
Graaf de Ferrarisgebouw | Koning Albert II-laan 20 bus 19 | B-1000 Brussel
Gratis telefoon 1700 | Fax +32 2 553 13 50
Email: info@vreg.be
Web: www.vreg.be

Rapport van de Vlaamse Reguleringsinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt

van 20 december 2011

Evaluatie van de aansprakelijkheidsregeling voor schade bij stroom- of
gasonderbrekingen of –storingen van de netbeheerders
(cijfers 2009 en 2010)

Inhoudsopgave

1. SITUATIESCHETS	2
2. WERKWIJZE	3
3. RESULTATEN ANALYSE	4
3.1 AFWIJZINGEN WEGENS GEBREK AAN FOUT NETBEHEERDER -----	4
3.2 AFWIJZINGEN ONDANKS FOUT NETBEHEERDER: EXONERATIE -----	4
3.3 UITBETALINGEN -----	6
4. ACTIE ONDERNOMEN N.A.V. VORIGE EVALUATIE	7
5. CONCLUSIE EN ACTIE IN DE TOEKOMST: IMPLEMENTATIE RECHTSPRAAK	8

1. Situatieschets

De aansprakelijkheid van de distributienetbeheerders voor schade als gevolg van een stroom- of gasonderbreking of –storing, wordt geregeld in het aansluitingsreglement van deze netbeheerder.

De VREG heeft eind 2006 de distributienetbeheerders gevraagd om een uniform aansluitingsreglement op te maken, en heeft daarbij ook gepleit voor enkele verbeteringen. Aanleiding voor wijzigingen aan het systeem van aansprakelijkheid was de vraag van ondernemings- en consumentenorganisaties naar een betere vergoeding als gevolg van stroomonderbrekingen.

Sinds 1 januari 2007 geldt een nieuwe en uniforme aansprakelijkheidsregeling voor de netbeheerders van zowel elektriciteits- als aardgasnetten, zoals weergegeven in hun respectievelijke aansluitingsreglementen. In deze reglementen wordt uitgegaan van de **foutaansprakelijkheid**, en wordt de principiële **aansprakelijkheid** van de netbeheerder voor schade aan derden (dus de netgebruikers) als gevolg van een toerekenbare fout, **bepikt**. Meer bepaald wordt de aansprakelijkheid op verscheidene punten uitgesloten door middel van zogenaamde exoneratieclausules. De nieuwe regeling, geldend sinds 2007, omvat evenwel enkele verruiming van de aansprakelijkheid van de netbeheerder ten opzichte van de regeling die voorheen gold.

Hierbij de schets van de aansprakelijkheidsregeling zoals geldend sinds 1 januari 2007:

		HOOGLANSPANNING HOGE DRUK	LAAGSPANNING LAGE DRUK	
			privé	niet-privé
I.	Rechtstreekse materiële schade			
	I.1. bedrog of opzet	volledige schadevergoeding (SV)		
	I.2. Zware fout / zware nalatigheid	forfait	volledige SV	
	I.3. gewone fout / gewone nalatigheid		volledige SV - € 250 (max 625.000 / schadegeval)	<i>forfait - € 250</i> (max 625.000 / schadegeval)
	I.3.1. stroomonderbreking > 1 u	<i>forfait</i>		
	I.3.2. andere dan stroomonderbreking	<i>forfait - € 250</i>		
II.	Rechtstreekse lichamelijke schade			

			<i>volledige SV</i>	volledige SV	volledige SV
III.	Onrechtstreekse en immateriële schade				
	III.1.	bedrog of opzet	volledige SV		
	III.2.	Andere dan bedrog of opzet			
		stroomonderbreking > 4 u			<i>forfait € 100</i>

Belangrijke wijzigingen ten opzichte van de vroegere regeling zijn aangeduid in het rood.

De aansprakelijkheidsregeling komt op het volgende neer:

- Alle schade als gevolg van bedrog of opzet in hoofde van de netbeheerder, wordt steeds volledig vergoed.
- Lichamelijke schade, ook als dit het gevolg is van een gewone fout of nalatigheid van de netbeheerder, wordt eveneens steeds volledig vergoed.
- Als de netbeheerder een zware fout beging, dan wordt de rechtstreekse materiële schade volledig vergoed voor klanten op laagspanning/lage druk; voor klanten op hoogspanning/hoge druk wordt deze vergoeding forfaitair berekend.
- Onrechtstreekse of immateriële schade wordt nooit vergoed, behalve voor de professionele netgebruiker op laagspanning (elektriciteit) of lage druk (bij gas): vergoeding = €100
- Rechtstreekse schade als gevolg van gewone fout of nalatigheid van de netbeheerder wordt volledig vergoed bij privé-afnemers; bij professionele netgebruikers wordt de schadevergoeding forfaitair berekend. Dit wordt telkens verminderd met een franchise van 250 euro. Deze franchise valt weg bij professionele netgebruikers op hoogspanning/hogedruk, als de onderbreking van stroom- of gastoevoer meer dan 1 uur bedroeg. Voor deze klanten is evenwel niet in een vergoeding voorzien voor een onderbreking van minder dan 1 uur. De wijze van berekening van de forfaitaire vergoeding maakt deel uit van het aansluitingsreglement.

In 2008 en 2009 evalueerde de VREG de door de netbeheerders gerapporteerde cijfergegevens van respectievelijk de jaren 2007 en 2008. Het rapport m.b.t. de cijfers van 2008 is gepubliceerd op de website van de VREG als [RAPP-2010-1](#).

Onderhavig rapport bevat de evaluatie van de cijfergegevens voor de jaren 2009 en 2010.

2. Werkwijze

De netbeheerders rapporteerden op vraag van de VREG, en volgens een door hem vooropgesteld rapporteringsmodel, een heel aantal cijfergegevens, die een zo goed mogelijk beeld van de effecten van de geldende aansprakelijkheidsregeling moeten bieden. Zo werd opgegeven hoeveel schade-aangiften de netbeheerder ontving, hoeveel daarvan afgewezen werden en op welke grond, of hoeveel daarvan terecht waren en welke vergoedbare schade het betrof. Ook de (totaal-)bedragen van de uitgekeerde vergoedingen werd opgegeven.

Zowel INFRAX als EANDIS, werkmaatschappijen voor enkele netbeheerders, rapporteerden ditmaal geaggregeerde cijfergegevens.

Enkele kleinere netbeheerders, nl. Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen, AGEM en DNB Brussels Airport, rapporteerde in 2011 niet meer.

De cijfers van AGEM bij rapportering in 2010 waren minimaal, deze van Gemeentelijk Havenbedrijf Antwerpen en DNB Brussels Airport nihil.

De cijfergegevens van deze netbeheerders waren dus voorheen zeer gering tot nihil en waren om deze redenen dan ook van weinig nut voor de opmaak van een evaluatie van de aansprakelijkheidsregeling.

3. Resultaten analyse

Sinds 2008 worden zowel cijfergegevens met betrekking tot het elektriciteits- als het aardgasnet opgevraagd. Er blijken relatief minder verzoeken tot schadevergoeding ingediend te worden door netgebruikers van het *aardgasnet*, dan door afnemers op het *elektriciteitsnet*.

De meerderheid van de aanvragen tot schadevergoeding wordt afgewezen. Voor de netbeheerders onder de EANDIS-koepel betreft het een constante van ongeveer 85% van de dossiers, voor de netbeheerders onder de INFRA-koepel fluctueert het sterk: 62% (2009) en 35% (2010). Dit wat *elektriciteit* betreft. Voor *aardgas* gaat het voor alle netbeheerders over een ruime helft.

Inzake de redenen voor de afwijzing van de schadeverzoeken wordt een onderscheid gemaakt tussen de afwijzingen bij gebrek aan fout van de netbeheerder, en de afwijzingen wegens het bestaan van een exonatiebeding.

3.1 Afwijzingen wegens gebrek aan fout netbeheerder

De aansprakelijkheidsregeling zoals geponeerd in de aansluitingsreglementen van de netbeheerders, gaat uit van een **foutaansprakelijkheid**. Hierdoor is de netbeheerder maar aansprakelijk voor schade die het gevolg is van zijn fout (of foutieve nalatigheid), of een fout in hoofde van anderen waarvoor hij instaat.

De afwijzing van schadeverzoeken gebeurt meestal doordat de schade niet veroorzaakt werd door een fout van de netbeheerder.

In de gevallen waar de netbeheerder het schadeverzoek afwijst bij gebrek aan fout, is het inzake *elektriciteit* moeilijk uit te maken of er sprake is van een fout van derden (en dus niet fout netbeheerder), dan wel om een andere reden. Volledige gegevens ontbreken hierover immers, dan wel fluctueren zij teveel over de jaren. Bij de cijfergegevens inzake storingen en onderbrekingen van de toevoer van *aardgas* kan men vaststellen dat de fout van derden slechts in de minderheid van de gevallen de oorzaak is van een afwijzing bij gebrek aan fout van de netbeheerder; de 'andere redenen' zijn hier meestal de oorzaak, maar ook hier waren de gegevens soms onvolledig.

Die niet nader gespecificeerde 'andere redenen' zouden onder meer kunnen zijn: problemen met de binneninstallatie van de netgebruiker of een defect waarvan de netbeheerder meent dat dit niet aan zijn fout toe te wijzen is.

3.2 Afwijzingen ondanks fout netbeheerder: exonatie

Van de schadeverzoeken waarbij er wél sprake is van een fout van de netbeheerder, wordt een deel alsnog afgewezen doordat deze betrekking heeft op fouten waarvoor de netbeheerder zijn aansprakelijkheid bij aansluitingsreglement afwees, middels zogenaamde exonatiebedingen.

Het is interessant te zien hoeveel schadeverzoeken afgewezen worden door de werking van deze exonatiebedingen.

Zo exonereert de netbeheerder zich van alle aansprakelijkheid, door fout, voor immateriële of onrechtstreekse schade. Enige uitzondering hierop is een forfait van €100 die toegekend wordt aan de professionele klant op laagspanningsnet of aardgasnet op lage druk, bij onderbreking van meer dan 4 uur.

Verder exonereert de netbeheerder zich ook van aansprakelijkheid voor alle rechtstreekse schade voor gewone fout of nalatigheid voor schade die het bedrag van €250 niet overschrijdt (=franchise).

De meeste afwijzingen op basis van exoneratiebeding blijken te gebeuren doordat de (rechtstreekse materiële) schade van klanten op *laagspanning of lagedruk de franchise van 250 euro niet overschrijdt*. Dit betreffen zowel privé-afnemers als professionele afnemers.

Weliswaar moet opgemerkt worden dat bij bepaalde netbeheerders sinds 2009 geen schadeverzoeken meer afgewezen zijn door de werking van de franchise. Als commercieel gebaar wordt de volledige schade betaald (privé-klant), dan wel het volledige forfait (professionele klant).

Voor het overige handelen de afwijzingen op basis van exoneratiebeding over **onrechtstreekse of immateriële schade**. Bij professionele afnemers kan men daarbij denken aan verlies van omzet, technische werkloosheid, enz.

Het aantal dossiers dat afgewezen wordt op basis van exoneratiebedingen is al bij al beperkt. Men zou daaruit durven concluderen dat een afschaffing van deze exoneratiebedingen geen noemenswaardig effect zou hebben. Maar dat is misschien een onvoorzichtige conclusie.

Het beperkte aantal dossiers kan veroorzaakt zijn doordat (a) een schadelijder die schade voor minder dan 250 euro leed, of (b) enkel onrechtstreekse of immateriële schade leed, gewoon geen schade-aangifte doet.

(a) Veel huishoudelijke apparaten zijn goedkoper dan 250 euro; hieruit zou men kunnen afleiden dat privé-afnemers net vaker schade hebben onder het franchisebedrag dan erboven. Een verklaring hiervoor kan liggen in het feit dat dergelijke schade ook gedekt kan zijn door de brandpolis zodat de brandverzekeraar, die – als professional- al beter op de hoogte is of kan zijn van de aansprakelijkheid van de netbeheerder bij bepaalde aangegeven schade en vermoede oorzaak, gericht deze dossiers naar de netbeheerder doorstuurt waar de aansprakelijkheid van deze laatste in het gedrang komt. Dus enkel deze dossiers waarbij de schade het franchisebedrag van 250 euro overschrijdt.

(b) Vaak ontvangt de VREG ook klachten van bedrijven waarvan het personeel (soms regelmatig) technisch werkloos was door stroomstoringen, en wordt het kostenplaatje van deze onrechtstreekse of immateriële schade geschetst. Het is niet ondenkbeeldig dat er heel wat onrechtstreekse of immateriële schade geleden wordt, maar dat dossiers met enkel deze schade gewoon niet ingediend worden bij de netbeheerder, omdat men op voorhand weet dat men geen schadevergoeding daarvoor kan ontvangen.

Er kunnen dus geen conclusies getrokken worden m.b.t. de mogelijke impact van de exoneratiebedingen, die op het eerste zicht klein lijkt.

Het is ongekend welk effect een verlaging van het franchisebedrag zou hebben, of een verruiming van de aansprakelijkheid van de netbeheerder in het algemeen (afbouwen exoneratiebedingen). Hoewel, gelet op het beleid van enkele netbeheerders om de franchise niet toe te passen, wel zou kunnen geoordeeld worden dat een verlaging van de franchise niet tot grote problemen zou leiden.

Louter ter informatie wordt nog eens meegegeven (net als in vorige evaluatienota) dat de Waalse regelgeving in een franchisebedrag van € 100 euro voorziet, en Nederland een franchise van € 55 kent¹. Het huidige franchisebedrag van € 250 is al een verlaging t.o.v. vroeger: toen gold € 340.

Hoedanook moet, conform de aansluitingsreglementen, altijd eerst de particuliere verzekering die zowel privépersonen als professionele netgebruikers vaak hebben, aangesproken worden. Een verruiming van de aansprakelijkheid door verlaging van de franchise kan dus vaak gewoon een kwestie zijn van de opportuniteit de schadevergoeding te verschuiven van particuliere verzekering naar netbeheerder, en de solidarisering die dit teweegbrengt.

¹ Hierbij moet wel opgemerkt worden dat de schadevergoedingsregeling in Nederland behoorlijk beperkt is, dus men mag zich niet blindstaren op deze lagere franchise.

Een verruiming van de aansprakelijkheid met de onrechtstreekse of immateriële schade zou ongetwijfeld wél een grote impact kunnen hebben. De raming ervan zou ook een erg betwiste materie kunnen zijn. Het werken met forfaits zou in voorkomend geval wellicht aangewezen zijn.

3.3 Uitbetalingen

De meerderheid van de uitbetalingen gebeurt voor **rechtstreekse materiële schade** geleden door **privé-afnemers** door **gewone fout of nalatigheid** van de netbeheerder. Dit representeert ook het overgrote deel van het uitgekeerde bedrag.

Opvallend is dat bij bepaalde netbeheerders ook voor **zware fout of zware nalatigheid** behoorlijk wat schadevergoedingen uitgekeerd worden, zowel bij elektriciteit als bij gas.

Daarnaast zijn er ook de schadevergoedingen voor **rechtstreekse materiële schade** geleden door **professionele** afnemers. Die is, zowel op hoogspanning/hoge druk als op laagspanning/lage druk, forfaitair.

Doordat niet gekend is wat de werkelijke rechtstreekse schade van professionele afnemers is doordat de schadevergoeding forfaitair berekend wordt, is er geen zicht op de eventuele discrepantie tussen werkelijke en vergoede schade. Dit is één van de heikele punten van de aansprakelijkheidsregeling: de vraag of de forfaitair berekende schadevergoeding niet te laag is in vergelijking met de werkelijk geleden schade. In Wallonië wordt de werkelijke schade vergoed.

Het is evenwel geen evidentie om over betrouwbare gegevens te kunnen beschikken over de werkelijk geleden schade van deze professionele afnemers.

Het aantal dossiers van **rechtstreekse materiële schade** geleden door (zo goed als altijd professionele) afnemers op het *hoogspanningsnet* zijn bijzonder beperkt, en nihil op *hogedruknet*.

Deze forfaitaire schadevergoeding voor klanten op hoogspanningsnet is een sinds 2007 *nieuwe* grond voor schadevergoeding. De vergoeding van professionele afnemers tout court is nieuw sinds 2007 (behalve de uitzonderlijke gevallen van lichamelijke schade en opzettelijk of door zware fout toegebrachte schade). Hierdoor staat het aantal dossiers mogelijks niet in verhouding tot het aantal werkelijke schadegevallen door gebrek aan kennis van de nieuwe regeling.

De enige categorie afnemers die schadevergoeding kan krijgen voor **onrechtstreekse of immateriële schade** zoals winstderving, technische werkloosheid personeel, huurprijs machine die niet ingezet kon worden, ... nl. een forfaitaire vergoeding van €100, zijn de professionele afnemers op laagspanning/lagedruk, en dit alleen bij stroomonderbreking/onderbreking gastoevoer van meer dan 4 uur. Het is dus slechts bij grote uitzondering dat men voor dergelijke schade vergoeding kan krijgen. Netbeheerders die aanvragen tot vergoeding voor onrechtstreekse of immateriële schade melden, geven dan ook meer afwijzingen van die dossiers, dan uitbetalingen op.

Er zijn hoedanook slechts enkele dossiers gekend. Wellicht wordt de € 100 euro betaald in het kader van een dossier van aangifte van rechtstreekse schade door stroomonderbreking/onderbreking van de gastoevoer van meer dan 4u. Er kan immers vermoed worden dat weinig bedrijven de administratie voeren om enkel voor onrechtstreekse of immateriële schade de vergoeding van € 100 te verkrijgen.

Uit vragen en klachten die de VREG ontvangt van professionele afnemers, meer bepaald informatievragen naar de mogelijkheid tot schadevergoeding, blijkt dat vaak geïnformeerd wordt naar de mogelijkheid tot schadevergoeding voor onrechtstreekse of immateriële schade, zoals winstderving.

Het kleine aantal dossiers, dat door het forfaitaire bedrag van € 100 per dossier ook een klein bedrag aan schadevergoeding representeert, geeft dan ook geenszins de werkelijk geleden onrechtstreekse of immateriële schade weer.

Dat gekozen wordt voor een forfaitair bedrag ligt wel voor de hand: zoniet zouden discussies over het oorzakelijk verband tussen onrechtstreekse of immateriële schade door de fout van de netbeheerder eindeloos zijn. Dat gekozen wordt voor een vast bedrag en geen forfaitaire berekening, is een eerste

keuze die gemaakt werd. Voor beide systemen is wel iets te zeggen. Maar bij keuze van een vast bedrag moet wel vastgesteld worden dat het bedrag van €100 erg laag is.

De impact van een verhoging van dat bedrag is moeilijk in te schatten: er zijn weinig uitkeringen voor deze categorie, dus men zou kunnen oordelen dat de impact van een verhoging klein zou zijn. Er mag evenwel niet over het hoofd gezien worden dat bij een verhoging van het bedrag heel wat meer schadeverzoeken ontvangen zouden worden.

Hierbij past het op te merken dat hetzelfde forfait ook in Wallonië geldt (zij het voor *alle* categorieën van afnemers), en dan nog pas bij stroomonderbreking/ onderbreking van de gastoevoer van > 6 uur. Ook daar is men er, ondanks een ruime(re) aansprakelijkheidsregeling, duidelijk niet happig op het vergoeden van onrechtstreekse of immateriële schade. De private verzekeraar past hier misschien beter in het plaatje.

In Nederland lijkt geen vergoeding te bestaan voor indirecte schade.²

4. Actie ondernomen n.a.v. vorige evaluatie

Van het totale aantal ingediende schadeverzoeken wordt bij rapportering opgegeven (1) hoeveel er nog in behandeling waren op het moment van het rapporteren van de cijfers, en (2) hoeveel doorverwezen werden naar uitvoerende aannemers, waarbij afhandeling dossier niet gekend is.

Bij evaluatie van de cijfergegevens werd dan ook enkel rekening gehouden met de ingediende én door de netbeheerder zelf afgehandelde schadeverzoeken.

De verzoeken om schadevergoeding die door de netbeheerder doorgestuurd worden naar zijn aangestelde aannemers³ zijn niet in de cijfers m.b.t. afwijzingen of toekenningen van schadevergoeding begrepen, omdat een gestructureerde opvolging van deze schadeaanvragen ontbreekt. De aangestelde aannemers handelen deze dossiers autonoom af, en de netbeheerder weet niet of het schadeverzoek gegrond was, en zoja: in welke mate. Hierdoor gaan helaas heel wat cijfergegevens verloren, want het blijkt om een niet-gering aantal dossier te gaan, wat in de lijn van de verwachtingen ligt: schade door netgebruikers wordt regelmatig geleden als gevolg van de uitvoering van werken op het net.

Op deze werkwijze werd naar aanleiding van de vorige evaluatie verder ingegaan. De rapportering van de cijfers, of beter gezegd, het ontbreken daarvan, is één zaak. Klachten over deze werkwijze zijn een andere en nog belangrijkere. De VREG stelde in het verleden vast dat de werkwijze niet altijd leidde tot een vlotte afhandeling van de klacht: de discussies over aansprakelijkheid van deze (onder-)aannemer zijn legio; soms werd zelfs er geen enkele reactie van deze onderaannemer ontvangen, enz. Deze schadedossiers blijken niet altijd correct afgehandeld te worden door deze onderaannemers en de netbeheerder volgt deze dossiers niet op.

Er werd actie ondernomen m.b.t. de doorverwijzing van de netbeheerder naar zijn onderaannemers, voor schade door deze onderaannemers aangericht, teneinde tot een klantvriendelijkere werkwijze te komen.

² Art. 17.3 van de Algemene Voorwaarden voor aansluiting en transport elektriciteit voor kleinverbruikers (Deltanetwerkbedrijf)

"Behoudens ingeval de schade ontstaat als gevolg van opzet of bewuste roekeloosheid van de netbeheerder of diens leidinggevende werknemers, **zijn in alle gevallen van vergoeding uitgesloten indirecte schade** zoals in ieder geval schade als gevolg van bedrijfsstilstand, als gevolg van het niet kunnen uitoefenen van een beroep of bedrijf of als gevolg van winstderving."

Voor "zakelijke verbruikers" spreekt men in art. 22.2 van de A.V. voor aansluiting van "bedrijfsschade" en dit wordt niet vergoed.

³ Conform het Burgerlijk Wetboek is de aansteller (mede-)aansprakelijk voor de schade aangericht door zijn aangestelde. Het betreffen dus dossiers voor schade waarvoor de netbeheerder mogelijks aansprakelijk is, maar hij laat de afhandeling en zo nodig de betaling blijkbaar over aan de aannemers zelf.

In het najaar van 2010 ging een vergadering door bij de VREG met vertegenwoordigers van de netbeheerders, waarop de problematiek van de aansprakelijkheid voor stroomonderbrekingen en – storingen als gevolg van fouten van door de netbeheerder aangestelde (onder)aannemers, besproken werd.

met betrekking tot de rapportering:

Er werd vastgesteld dat cijfergegevens m.b.t. schade-aangiften inzake de werken van onderaannemers enkel met een zware administratieve last, en met een te grote foutmarge, verzameld zouden kunnen worden.

Daarom werd niet geopteerd voor een verplicht opvolgen, bijhouden, en finaal rapporteren, van deze gegevens.

met betrekking tot de werkwijze:

De werkwijze waarbij de onderaannemer zelf, als uitvoerder, uitspraak moet doen over de al dan niet correcte uitvoering van werken, en dus de eventuele fouten die zouden zijn begaan, kan worden voortgezet, aangezien deze daartoe het best geplaatst is.

Doch een toezicht, door de netbeheerder, op de goede afwikkeling van het schadeverzoek is vereist, gelet op zijn aansprakelijkheid als hoofdaannemer, die volgt uit artikelen 1384⁴ en 1797 B.W.⁵ van het Burgerlijk Wetboek.

De netbeheerder is aldus gehouden om toezicht te houden op de goede afwikkeling van het schadeverzoek, ook als hij dit delegeert aan zijn onderaannemer.

Deze werkwijze zou het aantal klachten moeten doen afnemen. Indien het tegendeel blijkt, zal aangedrongen worden op verdere concrete maatregelen.

5. Conclusie en actie in de toekomst: implementatie rechtspraak

De impact van de uitbreiding van de aansprakelijkheid van de netbeheerder sinds 2007 blijkt al bij al beperkt.

Cijfers in verband met het aantal schadeaangiften dat betrekking heeft op schade veroorzaakt door de onderaannemers van de netbeheerder zullen blijven ontbreken in de rapportering, maar er is op heden begrip voor de opgeworpen praktische bezwaren die inzameling van deze gegevens zou teweegbrengen (*cf. supra*).

Ook ontbreekt, in de gevallen waarin een forfaitaire schadevergoeding voorzien is, het zicht op het verschil tussen de aangegeven werkelijke schade t.o.v. uitbetaalde forfaitair berekende schade. Probleem is hier de correcte raming van de werkelijk geleden schade. Als de werkelijk geleden schade door de schadelijder wordt aangegeven, stelt zich de vraag naar de waarachtigheid van de omvang hiervan. De schade zal echter niet altijd geraamd worden aangezien dit, gelet op de forfaitair berekende schadevergoeding, zelfs geen vereiste is. Een evaluatie van het onderscheid tussen forfaitaire schadevergoeding en werkelijk geleden schade is dus niet mogelijk via het rapporteringsinstrument.

Ondertussen zijn enkele gerechtelijke uitspraken gekend in een aantal rechtszaken die een consumentenorganisatie aanspande tegen netbeheerders met betrekking tot de uitsluiting van aansprakelijkheid (exoneratie) van netbeheerders bij stroomonderbrekingen of een te hoge spanning.

⁴ Men is aansprakelijk niet alleen voor de schade welke men veroorzaakt door zijn eigen daad maar ook voor die welke veroorzaakt wordt door de daad van personen voor wie men moet instaan.

⁵ De aannemer is aansprakelijk voor de daad van de personen die hij bezigt.

In de gerechtelijke uitspraken (vonnissen en arresten) werd de aansprakelijkheidsregeling van de distributienetbeheerders, zoals weergegeven in bepaalde van hun aansluitingsreglementen, strijdig geacht met de [Wet Marktpraktijken](#) (WMPC) en de Wet Productaansprakelijkheid⁶.

Naar aanleiding van deze gerechtelijke uitspraken moesten de *in deze gedingen betrokken* netbeheerders hun aansprakelijkheidsregeling noodgedwongen aanpassen. Het ligt voor de hand dat ook *de overige netbeheerders* dit op termijn moeten doen, zoniet zal de ongewijzigde toepassing van de huidige aansprakelijkheidsregeling leiden tot nieuwe gedingen, die een voorspelbaar resultaat zullen hebben.

Het in lijn brengen van de aansprakelijkheidsregeling met de recente rechtspraak wordt best, net als in 2006, opgevolgd door de VREG, zodat de regeling een uniform en transparant karakter behoudt. Zo nodig wordt een decretaal initiatief genomen, zoals in het Waalse Gewest plaatsvond.

⁶ Wet van 25 februari 1991 op de aansprakelijkheid voor producten met gebreken